

Påskdagen

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Mark. 16:1–8.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Vi har denna morgon från altaret hört påskevangeliet med dess avgörande ord från ängelns mun: *"Varen icke förskräckta. I söken Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden, han är icke här. Se där platsen där de lade honom."* Med den himmelska världens klarhet, pregnans och ordknapphet formuleras här det allra väsentligaste, det bärande för påskmorgonen, den första påskmorgonen och vår påskmorgon denna stund. Vi kallas med orden *"Varen icke förskräckta"* att träda in i det, som skett, och som sker. Den himmelska porten öppnas, för att vi skall ta steget in i den värld, som nu skymtar. Orden talas till just oss, för att vi skall veta oss från begynnelsen indragna och avsedda. Den tomma graven, platsen, som ängeln pekar på, är för alla tider och för alla människor trons grundval, den eviga salighetens fundament, den sanna, eviga, himmelska glädjens fasta plats. Just därför heter det: *"Varen icke förskräckta!"* Inte rädsla, inte flykt för det okända utan trons mod att ta till sig den största av gåvor avfordras oss av ängeln vid graven. Den gåvan uttalas med orden: *"Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstånden."*

I detta *"Jesus, den korsfäste. Han är uppstånden."* ligger en motsättning, en kontrast, något sinsemellan oförenligt, som lätt kan ses, när vi jämför långfredag och påskdag. Över den korsfäste har den gudomliga vreden utgjutit sig och ställt fram honom som syndare, förbannad och övergiven av Gud. Ja, på långfredagen har vi med rätta förmanats att i honom se just syndens vederstygglighet, syndens lön, vredens blodiga uppenbarelse. Den tomma graven, de släta klippväggarna, de outvecklade gravkläderna talar ett rakt motsatt språk, livets evangelium, att nämligen vreden, domen, förbannelsen är borttagna och ersatta av Guds välbehag, ett fullständigt frikännande, en överflödande välsignelse. Så måste det ju vara, sedan hela människosläktets syndaskuld till fullo och till den sista penningen betalats av den eviga gudamänniskan, sedan Guds eviga gudom i de heliga såren nedgjort vreden, besegrat Satan och

förtrampat döden. Sonen har uppväckts av Fadern, just därför att det, som sänkte honom ned i graven borttagits. Därför att domen är borta, träder Jesus fram som frikänd, som rättfärdig, som berättigad till ett liv utan död, utan plåga och förgängelse. Liksom domen, som han bar, var vår, är också denna hans rättfärdighet vår rättfärdighet. Så är vi inbegripna i hans uppståndelse, och den tomma graven är ett evangelium för oss.

Allt detta är förvisso innehållet, det sanna, fulla innehållet i ängelns ord och anledningen till att kvinnorna inte skulle förskräckas. Påskan är tänkt för oss, är vår påsk, liksom Kristus i allt är vår Kristus, vår ställföreträdare både i sin död och i sin uppståndelse, både på långfredagen och på påskdagen. Ändå hör vi inte detta utvecklas i hela sitt omfång, i hela sin kraft, inte i vanlig mening predikas och utläggas i dagens evangelium. Det är helt ägnat åt händelserna, och ängelns uppgift är att tjäna och framhålla själva fakta. Hans ord pekar dock klart på allt det, som vi nu har sagt, när han nämligen avslutar med orden: *"Men gå bort och sägen till hans lärjungar och särskilt till Petrus: 'Han skall före eder gå till Galileen; där skolen I få se honom, såsom han har sagt eder'"*. Den stora predikan, som inte ängeln höll, och som inte var Guds uppgift för kvinnorna vid graven, utlöses och framkallas genom budet till lärjungarna, till apostlarna, till det heliga predikoämbetet. Det är befallningen, som i sinom tid för till S:t Petri predikan om påskan på den första pingstdagen, till S:t Pauli brev, till denna morgons högtidliga högmässa. Här om säger vi så:

- I. påskan är av Gud skänkt som den predikade påskan,
- II. påskan är av Gud skänkt som rättfärdighetens påsk,
- III. påskan är av Gud skänkt som trons påsk.

I. Påskan är av Gud skänkt som den predikade påskan.

Vi känner alla till under vilka mäktiga yttre for-

mer påsken firas utomlands, t. ex. i Sydeuropa, hur klockorna dånar i nattmörkret, hur från kyrktornen uppståndelsen utropas på olika språk, hur mängden jublar: *"Kristus är uppstånden"*. Åt sådant gläder sig våra hjärtan. Vår glädje kommer då av allt vi tagit till oss just av den predikade påsken, av Ordet om påsken. Vår glädje svarar dock tyvärr inte nödvändigtvis mot vad som upplevs av den entusiastiska, larmande folkskaran. Den saknar nämligen oftast förkunnelsen om påsken, den predikade påsken, liksom predikstolen där är en obefintlig eller undanskymd kyrkomöbel. Så skall vi alvarligt besinna, att påsken aldrig får uppslukas av en mänsklig kultglädje utan måste förbli en rätt predikad påsk.

II. Påsken är av Gud skänkt som rättfärdighetens påsk.

Sjelva summan av den apostoliska påskförkunnelsen hör vi i S:t Pauli ord om *"Jesus, vår Herre, vilken utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdighets skull"*. (Rom. 4:24 f.) Den uppståndne Kristus är den inte längre för våra synder dömde, korsfäste och gravlagde Kristus utan den i vårt ställe frikände, rättfärdiggjorde, levandegjorde Kristus.

Hans rättfärdighet är en gränslös, allövertäckande, fullkomlig rättfärdighet, som räcks oss i evangelium, som omsveper oss i dopets vita klädnad, som strömmar fram ur hans levandegörande lekamen och blod i sakramentet, allt till vår rättfärdiggörelse, till våra synders förlåtelse.

III. Påsken är av Gud skänkt som trons påsk.

I ordet *"trons påsk"* ligger framför allt påminnelsen om att vi inför påsken står som mottagare, liksom ju tron är den framräckta handen, som mottager Guds gåva. *"Trons påsk"* är därmed motsatsen till den egna gärningen, till den egna fromhetens påsk. Allt, som sker i vår högtidliga påskliturgi talar detta språk. Ljusen, som tänts i våra händer, talar om hur Gud tänder vår tro, hur evangelium upplyser oss. Så är också vår lovsång ett tack- och lovoffer för vad Gud har gjort för oss och för vad tron mottagit. Ja, det är Gud, som *"gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av nåd ären I frälsta."* (Ef. 2:5)

Amen.